

Cesta

Díl šestý: Pod padajícím nebem, část 6

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Manažer, Zpěvačka, Blondýna a jejich Řidič se společně vydali na Cestu v Cadillacu DeVille (světle modrá brava, rok výroby 1966). Hned první den jejich výjezdu je čekala velká zkouška. Došlo k neskutečné události. Na nebi se objevilo několik ptáků. Temná nebeská vlna zaplavila celý svět a zdálo se, že Cesta naší čtveřice brzy skončí, že budou pohlceni opeřenou masou. Jejich vůz však vydržel první nátlak a z nezáviděníhodné situace se dostali díky Neznámému. Pokračovali v Cestě dál, ale ani tentokrát jim štěstí nepřálo. Díky Řidičově nepozornosti srazili srnu s tváří Mahátmy Gándhího. Bylo na čase, aby rozbili tábor a trochu se navečeřeli. Poznali se. Některé jsme poznali s nimi, ale některá tajemství zůstala skryta. Noc však prořizl Řidičův řev. Nebylo to to nejhorší, co na ně čekalo. Z temnoty se vyloupila jedna hyena s maskou na obličejích a hned za ní další. Jejich úmysly nebyly laskavé, ale Manažer pro tentokrát souboj vyhrál. Hyeny je nechali odjet, ale rozhodně se se čtveřicí neseťkali poprvé. Cestující zatím nocí míří ke svému dalšímu cíli. Benzínové pumpě. Noc je ale mladá a neklidné spaní s sebou nese různá odhalení.

Šestý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Cesta

Díl šestý: Pod padajícím nebem, část 6

Martin Štefko

Manažer se cítil neskutečně unavený, ale nedokázal jen tak zavřít oči a usnout. Ne proto, že by se mu spánek vyhýbal, ale proto, že nenechal svou hlavu spočinout a neustále se ji snažil naplnit myšlenkami a problémy, které je potřeba dořešit a uzavřít ještě před tím, než se pohrouží do náruče boha Hypna. Právě v tuhle chvíli ho trápilo, jestli Řidič bude schopný jet celou noc bez spánku. Když si uvědomil, že jeho společník po levici řídil celý den, začal pochybovat o tom, že zvládne i celou noc bez vystřídání. Neustále ho pozoroval, jen koutkem oka, ale zjistil, že Řidič ani nezaklimbal. Kromě toho, že se ve zpětném zrcátku maximálně vyhýbal pohledu na Blondýnu, jel bez chyby a naprosto soustředěný. Přesto si Manažer nedovolil usnout.

Zítří – nebo už dnes? Podíval se na hodinky, aby se přesvědčil, že už dnes. Dnes by měli dorazit k benzínové pumpě, jejich první zastávce, na které by mohli potkat další lidi. Předpokládal, že setkání s nimi bude bezproblémové, naberou zásoby. Snad vyjedou ještě večer, ale vzhledem k tomu, že automobil potřeboval poměrně výrazné opravy, k odjezdu dojde nejdříve další den. Nemilé zdržení, ale je pravdou, že nikdo z nich příliš nechvátal. Jediné, co ho hnalo kupředu ve snaze nic nezmeškat, byla pouze nedočkavost. Dokázal ji potlačit, bude stačit, když...

Spánek přišel nakonec sám. Znovu se mu zdálo o pračce, automatické, ale tentokrát ze snu nekřičel. Tentokrát pračku nezapnul a šklebící se dědek nepřišel.

Zpěvačka se také snažila zabrat, ale nedařilo se. Se závistí se dívala na Blondýnu, kterou poslední události velmi zmohly, a ona jednoduše odpadla. Spánek měla hluboký, ale velmi neklidný. Ležela na své polovině zadního sedadla a chvilkami sebou cukala, jako kdyby ji nějaký skřítek dával malé elektrické výboje. I přesto Zpěvačka dál záviděla její schopnost vytrvat se do světa snů. Sama mohla zavírat oči, jak se jí chtělo, ale nic to neměnilo na tom, že sny nepřicházely.

„Mohl byste pustit nějakou hudbu?“ zeptala se Řidiče.

Manažer zabručel.

„Jenom tiše, na ukolébání,“ pospíšila si s upřesněním.

„Chytnu tu jednu stanici, kde hrajou vážnou hudbu. Když to dám na málo, bude to v pohodě, ne?“

Manažer znovu zamručel, tentokrát přívětivěji.

„Děkuju,“ řekla Zpěvačka a sledovala, jak se Řidičova pravá ruka, která většinou spočívala na převodovce, s níž se ona sama v životě nenaučila, míří k přístrojové desce a panelu s přehrávačem. Otočila knoflíkem, a i když si myslela, že se z reproduktorů rozlínou krásné jemné tóny houslí, dočkala se jen statické šumu. Řidič neskončil a jal se otáčet druhým knoflíkem, kterým se měnily stanice. Při tom si něco brblal, pravděpodobně se snažil vzpomenout si, na jakých frekvencích je radiostanice, o které se zmínil. Trvalo to jen několik málo sekund a dobrá věc se podařila.

„To je Rachmaninov,“ zaradovala se tiše.

„Jeden z jeho slabších kousků,“ ozval se Manažer.

„Slabších, ale pomalejších, klidnějších,“ stála si za svým pozitivním názorem Zpěvačka.

Proti tomu nemohl Manažer nic namítat.

Zpěvačka se opřela do sedadla, srovnala si sukni svých šatů a ještě se na místě trochu zavrtěla. Nepříjemně jí křuplo v koleni, ale s tím se dá žít. Hlavou zatlačila na opěradlo, aby se ujistila, že drží dobře, a pak se uvolnila, jak jen to dané okolnosti umožňovaly. Sem tam ještě naráželi na pířka, která se samovolně vznesla do vzduchu – snad nějaké proudění za jízdy – a vůbec kabina divně smrděla, ale mnoho jiných možností neměla. Vzdát Cestu hned na začátku? Ani náhodou!

Poslední události ji však přiměly k zamyšlení se nad tím, s kým to vlastně sdílí poměrně malý prostor Cadillacu Deville. Zamyslela se hlavně proto, že Cesta nekončí a ti tři

ji budou minimálně čtyřicet hodin jistě doprovázet. Myslela si, že... Ne, spánek Zpěvačku přemohl mnohem dříve, než si vůbec cokoli stačila pomyslet. Teplý vzduch, který byl ve voze, dusno vytvořené díky smradu z ptáků, pot z nemytých těl, všechno se spojilo v odér, který jí přechod do říše snů nakonec usnadnil.

Stala se striptérkou. Tančila kolem tyče, celá nahá, jen drobnými ozdobami si zakrývala bradavky a klín. Hroty obou povislých prsů zdobil střapeček, který vlál v rytmu jejího tance. Klín měla zakrytý jenom šátkem, jenž nechával její šednoucí ochlupení skryté dychtivým zrakům. Všem zákazníkům svítily oči, jako kdyby se nemohli dočkat, až uvidí celou její nahotu. Už teď jim odhalovala svoje nevzhledné břicho, za které se styděla nejvíce, protože věkem prostě sešlo a každá, i drobnější jizva, se jevila jako odporný zářez do jinak těžce zvrásněné krajiny. Mohla držet diety a hubnout, ale stejně její tělo bobtnalo nevzhlednými tuky. Každá jizva po liposukci se tak proměnila v odpornou známku toho, že si její tělo nedokázalo udržet mladickou krásu. Jedině její hlas stále zněl stejně jako před padesáti lety. Ten však právě nepoužívala. Žádali si jenom její tělo. Jejich psí obličej – ne, nevypadaly jako psi, ale měly k nim neskutečně blízko – zářily dychtivostí, pootevřené tlamy slintaly po jejím lůně. Všichni chtěli vidět vrchol představení. Všichni si zaplatili vstup právě kvůli tomu. Mrazilo ji z toho, že předvádí své tělo, ale jejich chtíč, jejich touha po ní a po nikom jiném ji motivovaly. Hodlala se jim předvést v tom nejlepším možném světle.

Když se skláněla, vždy si rukou zakrývala pohlaví, aby ho nikdo z diváků nemohl vidět. Ještě ne. Když se pokrčila v kolenou, ruka byla na svém místě. Pohupovala nadry jako profesionálka, její povislé skvosty oceňovali hlubokým vytím. Ochablé svaly na rukou a nohou představovaly jedinečné cíle pro zářící zraky psích obdivovatelů. Přidala i několik piruetek, chytala ve vzduchu neviděné šátečky, jako kdyby si s nimi hrála, připravovala si je pro velké finále. Věděla, že nemůže představení natahovat příliš dlouho. Vytí se začínalo měnit ve smích. Ne výsměch, ale smích. Žádoucí, chtivý, divoký. Měla před sebou publikum, kterému nestačilo málo. Publikum, které chtělo celé představení až do konce. Nic jiného se netolerovalo. Jejich chechtot se stupňoval a ona s dalším předkloněním, se zadkem vytrčeným směrem k publiku, musela ruku trochu stáhnout. Nenechala je nakouknout na všechno. Nenechala je ochutnat toho nejlepšího. Na to si přece musí počkat. Ještě pár sekund.

Jedno protočení kolem tyče. Na náročnější konfrontace s tyčí si přece jenom netroufla. Má už svůj věk! Psovití zákazníci vyli, toužili po finále, doufali, že přijde právě v tuhle chvíli. Ještě jedno nabídnutí starých vnaď, na nichž už kůže rozhodně není tak napjatá jako dřív. Ne všechno je možné vylepšit botoxem. Dobře si uvědomovala, že do sebe vpravuje jedy, a tak se rozhodla, že botulotoxin použije jenom na ty části těla, které jsou skutečně vidět. Obličej jí zaplavila výrazně. Stálo to za to, její výraz vypadal stejně jako kdysi zamlada. To bylo důležité. Díky tomu mohla rozdávat úsměvy na všechny strany. Pořád se usmívala jako holčička, za což ji milovali fanoušci i kritici. Dokázala zpívat vážné texty, i když měla výraz mladé holky. Ten kontrast zbožňovali. Tak naivně vypadající dívčina zpívala písně, které by jí mohly závidět i mnohem starší kolegyně. Našla si pózu, v níž byla výjimečná. Tenkrát a také teď.

Dav po ní toužil, dav ji miloval. Ruce se po ní natahovaly. Vycházely ze tmy jako pařáty z hrobů. Cítila jejich touhu, sama se jim podbízela.

Čas finále. Čas předvést to, kvůli čemu sem všichni její psovití obdivovatelé přišli.

Stáhla se zpátky k tyči. Opřela se o ni a chytnula se pevně rukama na úrovni vlastního zadku.

Vytí se táhlo bez přerušení.

Je čas.

Je čas!

Zády se začala sunout po tyči níž k zemi, krčící se kolena u sebe, aby finální odhalení stálo za to.

Kolena bolela. Klouby se takové poloze vzpouzely, ale co by neudělala pro své věrné, kteří se k ní neotočili zády ani po tolika letech. Chtěla pro ně to nejlepší, nic jiného jim nehodlala dát.

Zadkem se dotkla vlastních pat. Nic dalšího už nezbyvalo. Jako kdyby to bylo bohem souzeno, šátek jí sklouznul na zem. Neodhalila nic, stále držela kolena u sebe. Nohy neměla jako za mlada, mnoho skvrn a také křečové žíly je hyzdily, ale nemusela se za nic stydět. Oni ji chtěli. Všichni.

Kolena se jí odlepila od sebe a dav začal šílet. Doslova běsnit. Do očí se jí vedraly slzy. Už dlouho, až neskutečně dlouho, ji dav takhle nepovzbuzoval, už dlouho po ní publikum takhle netoužilo. Jak krásná bývala vystoupení na velkých venkovních festivalech, jak moc lidé aplaudovali. Doslova se chvěla, když spolu zpívali refrény jejích písní. I teď zpívali. Krásnou píseň beze slov, krásnou píseň, která vynášela její tělo do nebe. Zase si připadala slavná, zase se cítila žádanou. Před vystoupení byla jenom obyčejnou striptérkou. Během tance se stala královnou. Roztáhne nohy a stane na piedestalu jako uctívaná bohyně.

O něco kolena oddálila, ale aby diváky nechala ještě napjaté, vsunula si mezi nohy ruku a dlaní vše zakryla.

Publikem projelo hlasité zklamání, ale přesto dál vyli, dál prokazovali svou úctu její ženskosti, svou touhu po její kráse, po její...

„Dost!“

Vzhlédla a uviděla proti sobě největšího z mužů. Prve si ho mezi diváky nevšimla, ale byl nepřehlédnutelný. Pootevřená tlama odhalovala dlouhé špičaté zuby, kterými by ji snadno pokousal. Ten pohled Zpěvačku vzrušil. Vlastní ruka na rozkroku zůstávala klidná.

„Dost!“ zopakoval obrovský muž s psí hlavou rázně. Oděn byl pouze do bederní roušky, ale snad právě proto vzbuzoval mezi ostatními respekt. Vytí pomalu odumíralo, jako když skladba nekončí posledním tónem, ale postupným odumíráním hlasitosti. I vytí zaznělo do ztracena.

„Tuhle nám nevezmeš!“ ozval se jeden smělý hlas z publika.

Velký psovitý muž, jehož stavbu těla musela obdivovat, stál rozkročený nad ní, čelem k ostatním nadřencům. Nic neřekl, zavrčel. Několik míst v první řadě se rychle prázdnilo.

„Tuhle nám nevezmeš!“ opakovalo se, ale Zpěvačka, která začínala v nepříjemné poloze tuhnout, neviděla tlamy, které by se otevřely a slova pronesly. Mluvčí nejspíš seděli až daleko vzadu, ve stínech, kde se skrývaly pouze siluety skutečných lidí.

Psovitý nadsamec zavrčel ještě hlasitěji. Diváci se před ním stáhli. Alfa samec. Vzbuzoval přirozený strach. Nejen svou velikostí, i svou osobností.

„Je moje,“ zaskřípal zuby a otočil se ke Zpěvačce.

Zůstávala v nedokončeném odhalení. Hudba ztichla. Nevěděla, jak by měla pokračovat. Jeho nastražené uši, jeho shrbený postoj, svalnaté tělo, vše ji hypnotizovalo lépe než pohupující se hodinky zavěšené na řetízku.

„Zvedni se,“ poručil a ona poslechla. Jediný pohled do jeho očí a pochopila, že je trofej. Jeho trofejí a on si bude užívat, jak se mu bude líbit.

„Ale já jsem vdaná,“ zadeklamovala tiše, jako kdyby tahle věta mohla cokoli změnit.

„A já vydržím dlouho,“ řekl, aniž by reagoval na její námitku. Nemohla ho neobdivovat. Stál zády k desítkám psích mord, které toužily po mase, ale nebál se. Nemusel. Ani jedna tlama se proti němu neotevřela, ani jedna nehodlala vyvinout úsilí a postavit se mu na odpor. Jakmile se ocitl ve smečce, cokoli bylo jeho. Zpěvačka se stala jeho hračkou. Jestli bude ještě dohrávat své představení, bude to jen pro něj. Nezachránil ji před mlsnými zraky ostatních, ale urval ji pouze pro svou náruč plnou chtíče. Bral si, co bylo jeho a nikdo mu nedokázal zabránit.

„Ale já jsem...“ chtěla ještě protestovat Zpěvačka. Nedopřál jí žádné smlouvání.

„Je mi dvacet,“ zakončil konverzaci. Zvedl Zpěvačku do vzduchu. Zapištěla. Přehodil si ji přes rameno jako nějakou kládu. Voněl potem a... ještě něčím. Vzrušovalo ji to. Nebránila se. Nesl si svou ženu. Vystavoval ji na odiv. Věděla, že v téhle pozici odhaluje svůj klín. Ani jedna psí hlava se nezvedla a nepodívala se.

Když vcházeli do tmy, kde už nic nemohla vidět – na rozdíl od svého uzurpátora – otočil se k ostatním psovitém tvorům, kteří už se vůbec nepodobali lidem. Stáli na čtyřech nohou, s hlavou poslušně skloněnou. Alfa samec zavyl tak pronikavě, že zvuk projel celým Zpěvaččiným tělem a zaplavil její citlivá místa. Poddala se tomu zvuku stejně jako ozvěně, která se vydrala z desítek hrdel. Odcházel s kořistí. Odnášel si trofej do svého lože, do svého pelechu. Pevně se držela.

Blondýna sledovala Zpěvačku, jak spí. Když se na tváři starší ženy objevil blažený výraz, mladší sama cítila radost, že kolegyně našla ve spánku útěchu. Sama v sobě ještě měla tolik hormonů, že spánek přinášel jen utrpení. Proto se obrátila na někoho, kdo si s ní vždycky ve všem rozuměl. Stejně jako Zpěvačka a jako Manažer zavřela oči.

„Co by sis vzala na pustý ostrov?“ zeptala se její speciální společnice.

„Cože?“

„Co by sis vzala na pustý ostrov?“ zopakovala tajná společnice otázku.

„Nevím.“

„Příručku, jak přežít v divočině, plechovku benzínu a nějaký pořádný nůž.“

„Vidíš, to jsi přesně celá ty,“ pomyslela si Blondýna pochvalně. „Mě by to nenapadlo.“

„To je mi jasný.“

„Proč vlastně tohle?“

„Protože o přežití v divočině víš kulový, a taky proto, že s nožem je to do začátku snazší. Všechno ostatní pak najdeš na místě.“

„Na co budeš potřebovat plechovku benzínu?“

„Však víš.“

„Na pustým ostrově?“

„Nikdy nemůžeš vědět.“

„Dobře. Ale... Co když tam nebude pitná voda?“

„Tak to potom stejně nepřežiješ, ne?“

„To je asi pravda. Vidíš, to je skvělý, jak to máš všechno promyšlený. Jak tě vlastně napadlo se mě na tohle zeptat?“

Povzdechnutí, které tajná společnice vypustila, Blondýnu zamrzelo, ale co s tím mohla dělat? Prostě neviděla tak dopředu, nepřemýšlela jako Ona. „Jaké věci potřebuješ na přežití... tohohle?“

„Hm, to ještě nevím.“

„Já pochybuju, že to je to, co máš v té malé kabelce.“

„Neměla jsem moc času,“ snažila se Blondýna ospravedlnit. „Všechno se to stalo tak narychlo. Vlastně jsem měla docela štěstí, že jsem vůbec utekla.“

„Už zase?“

„Co už zase?“

„Se snažíš najít výmluvy.“

„Ale to přece... Ach jo. Asi máš... pravdu.“

„Co sis vlastně vzala? Nic pořádného, co?“

„Mám... mám plechovku!“

„Jasně, a kolik toho v ní po těch všech srandách zbylo, co?“

„No ještě... Vlastně už moc ne.“

„Taky bych řekla.“

„Ale ráno bysme měli dojet na nějakou benzínku. Tam benzín doplním.“

„Vážně? To bys byla zlatíčko! Co máš ještě?“
„Šminky. Ten klíč...“
„Tady ti bude platnej, co?“
„Třeba... Asi fakt moc ne.“
„Asi fakt moc ne,“ souhlasila společnice. „Stejně jako ten robertek. Ještě něco?“
„Ne, to je všechno.“
„Máš dost peněz?“
Blondýna se musela trochu zamyslet, ale nakonec souhlasila: „Mám jeho kartu.“
„Myslíš, že ta tady bude fungovat?“
„Nevím. Sakra, to mě nenapadlo. Ale Visu berou všude, ne?“
„Tohle je hodně speciální místo, to je to snad jasný, ne?“
„Já vím, ale je to zlatá karta.“
„No uvidíš, ale v těhle hadrech prostě nemůžeš pokračovat.“
„Víš, že to mám takhle ráda?“
„Jo, co nejvíc ukázat kozy, co? On se na to vždycky někdo chytí.“
„Nevyplatilo se nám to snad často? Navíc se v tom cítím víc přirozeně.“
„Jo, tak přirozeně, že jsi donutila Řidiče, aby nám vysypal to šílený tajemství. Fuj, ještě teď se z toho osypu, jenom si na to vzpomenu.“
„Drsný, že? Myslíš, že oni ví, kdo jsem?“
„To by už ti to někdo připomněl, ne?“
„Vážně mě neznají?“
„Je to tak zarážející?“
„Asi pýcha celebrit.“
„Vážně by ses nazvala celebritou?“
„Jo, docela jo. Tak spousta lidí mě vidělo v televizi, kupovalo si se mnou dývka, a tak. Lidí mě poznávali.“
„Ale ne každěj. Prostě si zvykni, že tě tady nemusej znát. Když se tak dívám ven, mám pocit, že někde ani není zavedená elektřina.“
„Děsná představa. Potřebuju sprchu.“
„O tom nepochybuje ani jedna z nás,“ přitakala tajemná společnice.
„Vždycky se cítím celá nesvá, když jsem dlouho nemytá.“
„Jo, já vím, vzbuzuje to vzpomínky, co?“
„Ne, nech toho. To ne. Tohle už ne.“
„Klid, vždyť nic neříkám.“
„Ale stačí, že jsi na to narazila!“
„No jo, už mlčím. Taky bys měla zmlknout. Potřebuješ se prospat.“
„Nechce se mi.“
„Měla bys,“ nenechala se ukecat společnice. „Víš, co pomáhá.“
„Ne, to ne.“
„Jestli neusneš sama, potom nemám na vybranou.“
„Ach jo, no dobře. Ale rychle.“
„Je jenom na tobě, jak rychle usneš. Můžeme?“
„No jo.“
„Jeden malý blbeček, u benzínky stál...“
„Zapálil si cigáro a byly z něj dva,“ doplnila Blondýna.
„No vidíš, jak to jde. Jedem dál. Dva malí blbečci, do lapáku patří...“
„Když je necháš bez želez, tak vydají za tři.“
„Tři malí blbečci... blbečci se nakazili viry...“
„Jeden z nich se... se rozděl... a byly hned... čty...“ Blondýna usnula.

Vzhůru zůstávali oba muži. Řidič si nemohl dovolit usnout a ani neměl chuť. Neustále se musel vracet k tomu, co Blondýně odhalil. Možná bylo na podobné svěřování brzy. Unáhlil se, ale nemohl to vrátit zpět. Zatím Blondýna zjištění nešíří dál. Zatím mohl zůstat v klidu. Koutkem oka mrkl na Manažera, ale nezdálo se, že ten by spal, i když měl oči zavřené.

„Nekoukejte se na mě,“ požádal ho Manažer.

Řidič se uchechl. „Jak víte, že na vás koukám?“

„Vím to.“

Nezdálo se, že by chtěl Manažer komunikaci nějak dál rozvíjet. Řidič se podíval do zpětného zrcátka. Obě ženy spaly. Blondýna musela usnout teprve před chvílí, protože když se před pěti minutami koukal, byla vzhůru, natočená směrem k okýnku lehce pohybovala rty. Jako kdyby si pro sebe něco špítala. Řidič nedokázal přesně vyslechnout, co si to pro sebe říká.

„Můžu mít otázku?“ nadhodil Řidič.

„Měl by na to sice být zákon,“ neotevřel Manažer oči, „ale podle všeho otázku skutečně mít můžete.“

„Proč chcete, aby vás každý nesnášel?“ zeptal se na to, co zajímalo většinu lidí, kteří se kdy do kontaktu s Manažerem dostali. Je jeho chování jenom naučené, anebo je prostě takový? Je zlý a egocentrický, nezajímá ho nic jiného než on samotný a jeho prospěch?

„Zajímavá otázka,“ odpověděl Manažer a tentokrát v jeho hlase Řidič poznal, že je také unavený. Nejspíš každou chvílí usne, ale rozhodně se nevzdával snadno.

„Dostanu na ni odpověď?“ dožadoval se Řidič alespoň nějakého, i když možná zavádějícího vysvětlení.

„Možná,“ připustil Manažer, „ale nejspíš ne dnes.“

„Chráníte si svoje triky, co?“

„Dá se to tak říct.“

„Jste jak kouzelník.“

Přirovnání vyloudilo na Manažerově tváři úsměv. Řidič jej považoval za úsměv člověka, který pohrdá každým pokusem o vtip, ale v tomto případě se Řidič mýlil. Manažerův úsměv přicházel z minulosti. Už jednou tohle přirovnání s kouzelníkem slyšel. Už jednou mu někdo řekl...

„Nechcete prozradit svoje triky, abyste si nevychovával konkurenci a nestal se tak slabším, co?“ Řidič dál odhaloval minulost, kterou si Manažer nechával až kdesi hluboko ve svém nitru.

„Jakmile kouzelník prozradí svůj trik, byť jenom jediný, stane se předvídatelným,“ vysvětloval Manažer. „Je pak mnohem jednodušší odhalit každý jeho další trik, protože všechny vycházejí ze stejného základu. Já se tady mezi vámi začnu příliš svěřovat a nezbyde mi nic. Budete si dávat pozor na to, jak se chováte, co říkáte. Budete mi záměrně poskytovat informace, které jsou mi k ničemu nebo zavádějící. Dokud nevíte, jaké informace potřebuji a k čemu, jsem kouzelníkem, který vás ostatní udivuje.“

„Udivuje?“ nebyl si Řidič jistý správným výběrem slov.

„Ano, v jistém smyslu slova určitě. I když mě budete nesnášet, stejně pro všechny budu dost zajímavý. Ať už proto, že se bez žádného z nás nedá tahle Cesta podniknout, anebo proto, že ve mně a v mých tricích je něco, co vás prostě donutí mě dál sledovat a žasnout nad tím, co dokážu.“

„Co dokážete? Umíte odhadnout člověka, to je pěkný dar.“

„Ne, to není jen tohle,“ ujistil ho Manažer. „Je to mnohem víc.“

„Kolik víc?“

„Kolik víc? Vážně se chceš pouštět o téhle konverzace?“

„Proč ne?“ pohodil Řidič rukama.

„Proč ne? Říká ti něco označení XRYG5487?“

Řidič jako kdyby najednou zamrzl. Jeho výraz zkoprněl, oči nebyly schopné se pohnout. Zíral před sebe. „Jak tohle... Kdy jste...“ Jediná celá věta z Řidiče nevyšla. Jako kdyby na místě přišel o polovinu své inteligence.

„To je přesně ono,“ roztáhl se Manažerův úsměv do šířky. „Stačí si všimat a vědět.“

Řidič nedal jakkoli najevo, že je ještě schopen komunikovat.

„Dám ti taky jednu otázku, co říkáš?“ Manažer otevřel oči a zadíval se rovnou na Řidiče. Jako kdyby se mu propaloval rovnou do duše, viděl každé jeho tajemství, každý kousíček jeho nesnesitelně starého těla.

„Já... Co...“

„Prostě jenom řekni: Ano, položte mi tu otázku,“ užíval si Manažer svou pozici. Cítil se na koni. Král, který vyráží do bitvy, o jejímž výsledku už je dávno obeznámen a nemůže prohrát. Tak to prostě je. Drží všechna esa v rukávu a dobře ví, že se nemůže přihodit nic, co by jeho vítězství zhatilo.

„Ano, položte mi otázku,“ řekl Řidič poslušně.

„Proč přšeli ptáci?“

„Co?“ pronesl Řidič unaveně. Nechal si to projít hlavou a zeptal se znovu: „Co?“

„Proč přšeli ptáci?“

„Jak to mám vědět?“

„To je ono,“ usmíval se Manažer, znovu zavřel oči a opřel se do opěrky. „Až na to přijdeš, tak si konečně promluvíme jako rovný s rovným. Co říkáš?“

Řidič chvíli mlčel, Nespustil z Manažera oči. Nesledoval silnici před sebou. Než stačil něco říct, promluvil znovu Manažer: „Je noc, být tebou, sleduji...“ Svou větu nedokončil, protože auto mírně nadskočilo, jak na cosi najelo. A ještě jednou. „Hm, liška,“ pronesl Manažer naprosto klidně.

„To nemůžete vědět!“

„Chceš se vrátit a ověřit si to?“

Řidič se nezastavil a nevrátil se. Jel pořád dál a věnoval se silnici.

„Mimochodem,“ vzmohl se Manažer ještě na jednu připomínku, než ho spánek přece jen uchopil pevným objetím, „to tvoje tajemství, nechám si ho pro sebe. Alespoň prozatím. Je to dost hodnotná informace, která se může v budoucnu hodit. Vzhledem k tomu, že nepotřebuješ spát, pokud tomu dobře rozumím, a myslím si, že rozumím, nemusím se nejspíš bát, že bys s námi naboural, že? No, svěřuju ti svůj život do rukou a doufám, že mě nezklameš a ráno se probudím. Ať už tady ráno začíná kdykoli.“

Řidič zůstal posledním z osazenstva silničního korábu, kdo ještě nedřímá. Spát vskutku nepotřeboval. V zrcátku zkontroloval, jestli obě ženy nejsou náhodou vzhůru, ale spánek je pohltil. Když přijde dřímota na těchto místech, je většinou dlouhá a hluboká. Řidič vezl mnoho lidí a věděl své. Probudí se až ve chvíli, kdy dojedou k benzinové pumpě. Tam začne vycházet slunce. Pokaždé to bylo stejné, jen aktéři a jejich role se pořád měnili. Každý skončil jinak, protože každý přicházel s jiným osudem – s jinou minulostí i jinou budoucností. Ale kulisy, ty se nemění. Věděl, že kdyby teď rozsvítil, kolem by nebylo nic, prostě vůbec nic. Projížděli ve tmě, stačila silnice, krajnice a kus země napravo i nalevo, ale co je dál, to nikoho nezajímá, protože důležité je jet dopředu. Přemítal někdy, co je tam? Jestli vůbec nic, anebo náznaky krajiny, nějaký pevný povrch? Přemítat mohl, jak chtěl, ale nikdy nevystoupil, aby si na vlastní kůži vyzkoušel, kde leží pravda. Nepochyboval o tom, že Manažer by to zkusil. Ne ze zvědavosti, ale aby věděl. Pokud by už dávno neměl v hlavě srovnáno, jaké to tady všechno je. Řidič si nemohl dovolit ten luxus, aby Manažera podcenil. Měl vedle sebe člověka, který ví víc, než by si kdo myslel. Věděl všechno, protože každá informace pro něj představovala stavební prvek. Propojovaly se, navzájem se ovlivňovaly a on do nich viděl. Proč se asi vydal na Cestu? Proč takový člověk musí podstupovat tuhle zkoušku?

Řidič zavrtěl hlavou. Tohle prostě nemohl vědět. Nikdy mu nedali dost informací o těch, které převážel. Vždycky se dověděl jenom počet osob a čas, kdy má vyjet. On byl pouze Řidič, nic jiného, nic významného.

Blondýna.

Manažer.

Zpěvačka.

Ten čtvrtý.

Čtyři cestující, které má převést na jejich Cestě. Na Cestě... Nevěděl, kam kdo z nich míří, nevěděl, kde vystoupí. Jen věděl, že budou muset vystoupit a možná, možná i nabere někoho nového.

Nic jiného neznal. Cadillac DeVille byl jeho domovem, jeho životem. Kam jinam by šel? Co jiného by dělal? Neexistovala žádná jiná varianta. K tomuhle byl stvořen. Nemusely se mu pozdávát kulisy kolem, nemusely se mu líbit osudy, které prožívat s cestujícími, zatraceně, nemusel je mít ani rád. Neřídil proto, aby si stěžoval. Nikdy si nestěžoval. Byla to jeho práce. Nabrat cestující a jet. Bez mapy nebo navigace. Nešlo o to, aby jely přesně podle jedné trasy, ale záleželo na tom, aby stále pokračovali dál.

Dnes pokračovali. Po tom všem, co se stalo, nezastavili nadobro. Překvapilo ho, že dramatické události začaly již tak brzy po vyjetí.

Manažera naložil jako prvního. Sedl si na sedadlo spolujezdce a nic neřekl. Řidič se s ním snažil zaplést hovor, ale příliš entusiasmu z druhé strany nevyzařovalo. Po dvou hodinách nabral Blondýnu a Zpěvačku. Čekaly společně, ale neznaly se. Očividně spolu venku ani nepromluvily. Ani jedna nevěděla, že ta druhá bude podstupovat stejnou Cestu. Stály a čekaly na odvoz, ani jedna si nevšimla světa kolem sebe. Zhodnocovaly, posledními myšlenkami se snažily zdůvodnit, že Cesta má skutečně význam. Možná váhaly, třeba by i na poslední chvíli utekly, ale on se svým Cadillacem DeVille – s pevnou střechou – přijel právě včas, aby se nerozmyslely. Nastoupily.

Zastavil, ale nechal běžet motor. Nejprve otevřel dveře Zpěvačce a podržel jí je, potom přešel k mladší z obou žen. Obě se přidaly bez jediného slova. Každá věděla, že stačí, když nastoupí. Nemuseli si nic říkat. Řidič ani nečekal, že si cokoli poví. První dojmy přecházejí přes síto s malými otvory. Projde toho jen málo co. První hodiny nestojí za řeč. Pak se ovšem začínají odvíjet příběhy. Lidé se poznávají, Řidič je poznává. Někteří s ním mluví, s jinými se nezaplete do hovoru vůbec. Není tu od toho, aby se vybavoval, je od toho, aby řídil.

Jsem jenom řidič. Oblíbená věta, která se dala snadno využít ve chvíli, kdy hrozí konflikt.

Měli za sebou pouhý jeden den. Ani jeden z nich by nedokázal říct, kolik měl vlastně hodin. Stejně jako ani jeden z nich nebude moct říct, jak dlouho spali. Všichni budou odpočatí. Řidič tu iluzi miloval a nesnášel zároveň. Cestujícím to nevadilo, většinou si jí ani nevšimli. Co kdyby si ji uvědomili? Nejspíš by se tím nic neměnilo. Prostě jen další speciální věc, na kterou narazili tady, na Cestě. Všichni se s tím smíří velmi rychle. Všechno přirozené a normální hodí za hlavu.

Další nadskočení auta mu naznačilo, že mrtvých lišek bude ráno potřeba odklidit víc. Nedalo se nic dělat.

„Úspěšná noc,“ rýpnul si Manažer.

„Jste vzhůru?“ překvapilo Řidiče, ale stačilo, aby se podíval okýnkem ven. Na obzoru již svítalo. Samozřejmě. V prvních paprscích zahlédl známou siluetu. Blížili se k benzínové pumpě, jejich další zastávce. Osazenstvo Cadillacu se mělo co nevidět rozšířit na pět členů.

Slovo autora

Konečně jsme se dostali na konec prvního příběhu ze světa „Cesty“. Stalo se toho docela dost, ale o postavách toho víme docela málo. Myslím, že díky téhle kapitole toho o nich víme ještě méně. Kdo je vlastně společnice, s kterou se Blondýna bavila? Měl něco znamenat sen, který se zdál Zpěvačce? A co je vlastně zač Řidič a kdo je Manažer? Jsou těmi, kým se zdají být, anebo je jejich osud také o něco komplikovanější, než se na první pohled zdá?

Cestu a tento její pátý díl jsem psal v době, kdy jsem pracoval na jedné specifické pasáži ve svém románu „Sex Killer“ (pracovní název, nejspíš), který v době psaní tohoto „Slova autora“ pomalu dokončuji. Román „Sex Killer“ a jeho pojetí pak maximálně ovlivnily sen, který se Zpěvačce zdá. Nehodlal jsem se zde držet příliš zkrátka, ale nechtěl jsem zachytit nic jiného než striptýz. Myslím si, že je to z dalších bizarních kousků, které na vás na Cestě čekají. Nešlo mi o to, abych někoho vzrušil, i když pokud někdo má podobné zaměření, proč ne. Šlo mi, kromě toho, že sen má význam pro příběh, ukázat, že i nahota a sexualita jsou důležitou součástí mojí i vaší Cesty.

Nechci kolem Cesty stavět nějakou filosofii nebo něco podobného, ale jaký má smysl se vyhýbat tomu, že v našem světě existuje sexualita? Je součástí nás, je součástí našeho bytí, od určitého věku se s ní nedokážeme rozloučit. Jsme zde od toho, abychom se rozmnožovali, k čemuž prostě patří nahota i sex. Takže předem varuji puritány, nahota se zde může objevit. „Cesta“ není pornografický román, to vůbec ne, ale někdy prostě může dojít k tomu, že dva lidé budou mít sex, nebo se budou svlékat. Připravte se na to, protože to prostě je součástí Cesty.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 1. ledna 2013 (ano, tohle slovo autora jsem psal ve stejný den jako slovo k předcházejícímu dílu), když šesté „Slovo autora“ píše. První příběh je za námi a čeká nás další s názvem „Přežít další noc“.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/02/cesta-006/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>